

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: R. U.
bytem [redacted]
zastoupen advokátem Mgr. Michalem Vogelem
sídlem Sokolovské nám. 312/1, 460 01 Liberec 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2017, č. j. OD 1399/17-2/67.1/17386/Li

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 11. 12. 2017, č. j. OD 1399/17-2/67.1/17386/Li, se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 10. 2017, č. j. MUCL/97007/2017. Výrokem I. označeného rozhodnutí správní orgán I. stupně podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, zastavil řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., zákona o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť spáchání skutku nebylo prokázáno. Výrokem II. rozhodnutí byl žalobce shledán vinným, že dne 26. 9. 2016 v době kolem 15:12 hodin v obci Zahrádky na pozemní komunikaci č. I/9 v prostoru křižovatky se silnicí č. I/15 ve směru od České Lípy na Jestřebí řídil osobní motorové vozidlo ■■■■ registrační značky ■■■■ nedovolenou rychlostí jízdy 66 km/h (po zvážení možné odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h rychlostí 63 km/h), čímž byla nejvyšší dovolená rychlost v obci 50 km/h překročena o 13 km/h, tj. o méně než 20 km/h, tím porušil povinnost podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a z nedbalosti spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za což mu byla podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta 1 500 Kč a dále stanovena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce namítal, že nebyl řádně prokázán skutkový stav. Nesouhlasil, že žalovaný neshledal důvodnou námitku, v níž žalobce zpochybňoval, že pronásledování jeho vozidla mělo nastat jinak, než bylo uváděno. Žalobce měl být změřen hlídkou policie v 15:12 hodin, když samotné zastavení vozidla proběhlo až v 15:20 hodin ve vzdálenosti 8 km od místa měření. Žalovaný uvedl, že vozidlo policie mělo 4,6 s na to, aby policista ukončil měření a začal pronásledování vozidla. Podle žalobce samotný výpočet 4,6 na reakci neodpovídá skutečnému stavu. Pokud by byl vzat v potaz stav, kdy policista v okamžiku změření žalobcovy rychlosti 66 km/h ve vzdálenosti 80 m okamžitě ví, že došlo k překročení rychlosti, jde o čas 4,3 s. K tomuto času je nutné připočítat reakční časy na přečtení výsledku měření, analytickou úvahu, sundání přístroje, jeho uložení, nastartování, apod., což podle žalobce podstatně přesahuje dobu 4,3 s. Skutečný stav je v rozporu s tím, jak o celé věci vypovídali policisté provádějící kontrolu. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že policisté byli vůči němu zaujatí, a to vzhledem k incidentu, který se stal v rámci vyřizování dané věci. Žalobce uvedl, že si nechá vypracovat znalecký posudek, který zhodnotí reálnost výpovědi policistů a úvah žalovaného, které se týkaly vzdáleností, časů, reakčních dob, apod.
3. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že není na místě prokazovat, zda policisté byli pro používání přístroje MicroDigiCam LTI proškoleni. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 41 A 97/2014-35, podle něhož přístroj měl být obsluhován proškoleným policistou. Rovněž z rozhodnutí č. j. 4 As 270/2015-42 vyplývá shodný závěr. V jeho případě bylo zjištěno, že přístroj

obsluhoval policista, který proškolen nebyl. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že pokud by proškolení policistů nebylo nutné, policisté by na proškolení nechodili. Vzhledem k nutnosti znát obsáhlý návod na užívání přístroje měl být policista ■■■■■ provádějící měření proškolen. Z jeho výpovědi nevyplývá, že by byl alespoň seznámen s celým návodem k užívání přístroje.

4. Žalobce také nesouhlasil s tím, že je nepodstatné, že fotografie neobsahuje záměrný kříž, nelze tedy přezkoumat správnost postupu policistů při měření uvedeným přístrojem. Pokud na fotografii není záměrný kříž, není zřejmé, jaká část obrazu byla měřena, na co byl měřicí paprsek zaměřen. Podle žalobce si lze představit situaci, kdy nemuselo jít o měření jeho vozidla, ale vozidla jiného, na němž by záměrný kříž spočíval. Žalobce namítal, že fotografie je nekvalitní, není zřejmé její rozlišení a zda odpovídá původnímu originálnímu rozlišení fotoaparátu měřicího přístroje. Nebyla tedy vyvrácena námitka, že mohlo dojít k manipulaci s fotografií. Pokud na prvotní fotografii není záměrný kříž, zatímco na dodatečně vyhotovené fotografii je, znamená to, že je možné s fotografiemi manipulovat. Podle žalobce měl navíc přístroj pořídit dva snímky, a to na začátku měření a poté na konci. Žalobce s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 270/2015-42 namítal, že je nutné, aby měření rychlosti jeho vozidla bylo opatřené platným osvědčením, měření bylo zdokumentováno výstupem, který obsahuje údaj o rychlosti měřeného vozidla, byla zajištěna fotodokumentace včetně záměrného kříže a registrační značku měřeného vozidla, a policista byl držitelem osvědčení k používání měřicího zařízení. Žalobce trval na tom, že podmínky pro řádné prokázání měření nebyly splněny.
5. Tvzení policisty J., který uvedl, že úhel měření nemá vliv na výsledek měření, je v rozporu s užíváním přístroje, neboť existuje možnost odchylek, které mohou nastat právě v důsledku špatného úhlu měření. Je tak zřejmé, že obsluhující policista neměl dostatečné znalosti o používání přístroje, zvláště pokud neprošel žádným školením. Dle situačního plánu bylo měření prováděno v zatáčce, ani tímto způsobem měření nemělo probíhat.
6. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

II. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a více se k věci nevyjádřil. Navrhoval, aby soud žalobu zamítl, náhradu nákladů řízení neuplatnil.

III. Zjištění ze správního spisu

8. Oznámením ze dne 27. 9. 2016 Policie ČR oznámila správnímu orgánu I. stupně podezření, že žalobce se dopustil mj. přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci. Oznámení přestupku policie postoupila spolu s oznámením přestupku, které bylo sepsáno na místě silniční kontroly dne 26. 9. 2016, do něhož žalobce uvedl, že na tempomatu měl nastavenou rychlost 55 km/h. Spolu s oznámením přestupku byla postoupena též fotodokumentace pořízená na místě silniční kontroly, která zachycuje podobu žalobce a jeho osobní

motorové vozidlo ■■■ včetně poznávací značky. Rovněž byl postoupen záznam o přestupku jako výstup z rychloměru MicroDigiCam LTI s údajem o naměřené rychlosti 66 km/h na silnici č. I/9 v obci Zahrádky a úřední záznam sepsaný policií o přestupku. Připojeno bylo rovněž osvědčení č. 1/15, podle něhož byla policistka ■■■ proškolená k obsluze laserového měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI. Dále ověřovací list č. 8012-OL-70107/16 k silničnímu laserovému rychloměru MicroDigiCam LTI s platností ověření rychloměru do 7. 4. 2017. Správní orgán I. stupně si vyžádal též výpis z evidenční karty řidiče.

9. Přestupek byl projednán v přítomnosti žalobce při ústním jednání dne 28. 11. 2016. V průběhu ústního jednání bylo provedeno dokazování spisovou dokumentací. Žalobce namítal, že fotodokumentace je neprůkazná, neboť na ní není vidět SPZ vozidla, není zřejmé, z jakého místa policisté měřili a v jakém místě obce Zahrádky bylo vozidlo změřeno, ani který policista prováděl měření. Dále namítal, že v obci Zahrádky je přes silnici vysoké napětí, které může výrazně ovlivnit činnost radaru. Žalobce také uvedl, že policistka na něj vyvíjela nátlak, aby uznal, že má nečitelnou přední dopravní značku, a chtěla, aby uznal přestupek spočívající v překročení rychlosti. Při ústním jednání konaném dne 9. 1. 2017 byli jako svědci vyslechnuti policisté ■■■ a ■■■, kteří prováděli silniční kontrolu a měření rychlosti žalobcova vozidla. Svědek ■■■ uvedl, že prováděl obsluhu měřicího zařízení a měření, prohlásil, že je odborně způsobilý k používání měřicího přístroje. Současně do mapového podkladu zakreslil polohu policejního vozidla s měřícím zařízením a uvedl, že měřili rychlost vozidel ve směru od České Lípy na Jestřebí. Prohlásil, že nastavení radaru bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, při provádění měření nebyly takové podmínky, které by znemožňovaly měření provést a které by ovlivnily měřenou rychlost. K možnému vlivu vysokého napětí vedoucího přes vozovku uvedl, že měřicí zařízení nevysílá žádné rádiové vlny, ale pouze světelný paprsek, který nemůže být takto ovlivněn. Policistka B. ve svědecké výpovědi potvrdila, že vozidlo žalobce zastavili u odbočky na Borek, řešili s ním překročení rychlosti a nečitelnou přední registrační značku. Uvedla, že si přesně nepamatuje, kdo nastavoval měřicí zařízení a prováděl jeho obsluhu, vyjádřila domněnku, že tak činil kolega. Rovněž tato svědkyně zakreslila umístění policejního vozidla do mapového podkladu a vypověděla, že měřili vozidla jedoucí ve směru od České Lípy při výjezdu z místní křižovatky silnic č. I/15 a I/19. Uvedla, že nastavení radaru bylo v souladu s návodem k obsluze, přičemž s daným zařízením nelze měřit vozidla v zatáčce. K úseku, kde bylo měření rychlosti provedeno, uvedla, že se jednalo o přímý úsek. Žalobce následně zpochybnil tvrzení, že policisté měli jet údajně celou dobu za ním.
10. Výzvou ze dne 13. 3. 2017 byl žalobce vyzván, aby se před vydáním rozhodnutí seznámil a vyjádřil k podkladům rozhodnutí, a to kopií návodu k obsluze přístroje MicroDigiCam LTI a vyjádřením technika společnosti ATS-TELCOM PRAHA a.s.. Dle protokolu byl žalobce dne 20. 3. 2017 seznámen s kopií návodu k obsluze přístroje MicroDigiCam LTI – stranou č. 72 a vyjádřením technika společnosti ATS-TELCOM PRAHA a.s.
11. Výrokem I. rozhodnutí ze dne 12. 10. 2017 byl žalobce shora uvedeným přestupkem uznán vinným. Správní orgán I. stupně vycházel z oznámení přestupku

sepsaného na místě zjištění přestupkového jednání, záznamu o přestupku, jehož součástí jsou snímky pořízené měřícím zařízením, z nichž je patrné zachycení vozidla v době změření rychlosti bez viditelné registrační značky s viditelnou částí tváře řidiče s tím, že záměrný kříž je zaměřen na plochu vozidla. Dovodil, že z fotodokumentace vyhotovené po zastavení vozidla lze seznat shodu mezi vozidlem i jeho řidičem v době změření a zastavení. Správní orgán I. stupně odmítl, že by nebylo možné započít pronásledování vozidla, pokud byla rychlost změřena ve vzdálenosti 80 m před stanovištěm hlídky. Dále odmítnul námitku ovlivnění naměřené rychlosti vysokým napětím. Také konstatoval, že žádný závazný předpis neukládá povinnost uživateli měřícího zařízení, aby byl proškolen, podstatné je, zda uživatel postupuje v souladu s návodem k tomuto zařízení. Na základě svědeckých výpovědí správní orgán I. stupně uvedl, že měřící zařízení nastavila policistka ■■■, zatímco obsluhu prováděl policista ■■■, který uvedl, že je taktéž odborně způsobilý k používání měřícího přístroje. Ověřovacím listem bylo deklarováno, že měřící zařízení bylo ověřeno a lze jej používat do 7. 4. 2017. Svědci situaci popsali shodně bez zjevných rozporů v souladu s tím, co vyplývá ze spisového materiálu. Správní orgán I. stupně rovněž uvedl, že z části manuálu uživatele k používání systému MicroDigiCam a sdělení technika ATS-TELCOM PRAHA a.s. vyplývá, že je možné provést měření v jiném než přímém směru, a to jak v horizontální, tak svislé poloze.

12. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že argumenty žalobce uvedené v odvolání nevyvracejí skutečnosti zjištěné správním orgánem I. stupně. Podle žalovaného případné nepřesnosti v písemnosti Oznámení přestupku, v němž byl uveden čas zastavení žalobcova vozidla 15:20 hodin, nemohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že nepovažuje za rozhodné prokazovat, zda zasahující policisté byli pro používání měřícího přístroje proškoleni. Podstatné je, zda přístroj použili v souladu s návodem k obsluze, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-55. Dodal, že k dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu jsou policisté oprávněni ze zákona, proto považoval za nadbytečné zjišťovat, zda byli k této činnosti proškoleni či nikoliv. Podstatné bylo, že protiprávní jednání žalobce bylo dostatečně přesvědčivě zadokumentováno na pořízené fotografii, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54. Podle žalovaného je z tohoto pohledu nepodstatné, kdo z policistů nastavoval či obsluhoval měřící zařízení, na základě svědeckých výpovědí nelze vyloučit, že měřící zařízení nastavila svědkyně ■■■. Žalovaný považoval výpovědi svědků – policistů za věrohodné, konzistentní, netrpící žádnými nedostatky, které by zakládaly důvodné obavy o jejich nestrannosti. Žalovaný dále citoval řadu závěrů Nejvyššího správního soudu, podle nichž tvrzení svědka o vzdálenosti i časových údajích jsou pouze odhadem a nemusí být naprosto přesné, což ale neznamená zpochybnění pravdivosti a objektivitu jeho výpovědi; při hodnocení svědeckých výpovědí nelze odhlížet od reálných omezení lidské paměti a možností správního řízení; přičemž ani to, že policista s určitým odstupem od zjištění přestupku není schopen přesně reprodukovat okolnosti předcházející zjištění přestupku, nemusí způsobit nevěrohodnost či rozporuplnost výpovědi. Žalovaný zdůraznil, že v průběhu řízení nebylo prokázáno, že by svědci – policisté ■■■ a ■■■ měli k žalobci jakýkoliv vztah, neměli žádný důvod mu jakkoliv škodit. Žalovaný se

dovolával závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, a uvedl, že žádné okolnosti vyvolávající pochybnosti o nestrannosti policistů jako svědků nebyly zjištěny. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně se zabýval možností změření žalobcova vozidla ve vzdálenosti 80 m před stanovištěm hlídky a dobou potřebnou pro odložení měřicího zařízení, uvedení vozidla do pohybu, přičemž toto správní orgán I. stupně nevyloučil. Žalovaný doplnil, že vozidlo žalobce jedoucí rychlostí 63 km/h dojelo na úroveň služebního vozidla ve vzdálenosti 80 m za 4,6 s, což je pro policistu provádějícího měření doba dostatečná k provedení nezbytných úkonů před následným pronásledováním vozidla žalobce a v řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti zabráňujícímu bezprostřednímu sledování vozidla. Žalovaný setrval na tom, že žalobci bylo překročení nejvyšší dovolené rychlosti jednoznačně prokázáno a není důvod k doplnění dokazování znaleckým posudkem za účelem posouzení chování policistů po zjištění překročení rychlosti a pronásledováním vozidla. Žalovaný dále uvedl, že z fotodokumentace záznamu o přestupku a ověřovacího listu ze dne 8. 4. 2016 vyplývá, že měření rychlosti žalobcova vozidla bylo provedeno silničním laserovým rychloměrem, který byl ověřen Českým metrologickým institutem s platností ověření do 7. 4. 2017 a měření prováděl policista. Správnost měření vyplývá i z pořízené fotodokumentace, neboť v případě chyb v měření by rychloměr rychlost nenaměřil, objevilo by se chybové hlášení, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2014, sp. zn. 4 As 2/2014. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, sp. zn. 3 As 82/2012, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval správností měření obdobného měřicího zařízení, tedy silničního radarového rychloměru MicrodigiCam LTI. Ze závěru tohoto rozsudku žalovaný dovozoval, že manipulace s důkazy není možná. A dodal, že policie nemá možnost se zaměřovacím bodem na vozidle (na fotografii se zobrazí jako kříž) jakkoliv manipulovat. Snímek žalobcova vozidla vytištěný dne 27. 9. 2016 je totožný se snímkem vytištěným dne 22. 9. 2017 včetně uvedených dat. Prvotní záznam o přestupku byl vytištěn dne 27. 9. 2016, tedy následující den po spáchání přestupku, kdy před vytištěním policejní orgán záznam o přestupku doplnil o údaje k měřenému vozidlu, neboť tyto údaje (registrační značku, druh, typ a barvu vozidla) měřicí zařízení nedokáže automaticky vygenerovat. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 82/2012 žalovaný uvedl, že není podstatné, zda fotografie vozidla obsahuje či neobsahuje záměrný kříž měřicího zařízení. Žalovaný uzavřel tím, že správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným v souladu se zákonem o silničním provozu, přestupkovým zákonem a správním řádem, užil všech důkazních prostředků, které byly vhodné ke zjištění stavu věci a které nebyly získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.

IV. Právní posouzení krajského soudu

13. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, přitom

ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

14. Předmětem soudního přezkumu jsou správní rozhodnutí ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu za porušení povinnosti dle § 18 odst. 4 tohoto zákona, tj. přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h, kdy rychlost žalobcova vozidla 63 km/h (po odečtení odchylky měření) byla policií naměřena laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI.
15. V obecné rovině soud předesílá, že ve správním řízení musí být skutkový stav potřebný pro rozhodnutí o obvinění z přestupku zjištěn tak, aby nevystala žádná rozumná pochybnost o tom, jak proběhl rozhodný skutkový děj, že v jeho rámci jednal žalobce a že jeho jednání naplňuje veškeré subjektivní i objektivní znaky skutkové podstaty přestupku.
16. V souzeném případě žalobcovy námitky v souhrnu zpochybňují správnost provedeného měření rychlosti jeho vozidla. Dle konstantní judikatury správních soudů je podstatné, zda v přestupkovém řízení *„správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil“*, přičemž *„zároveň nesmí existovat žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku“*. ... *„Příkladem může být právě měření rychlosti provedené patřičným úředně schváleným přístrojem, které je dostatečně zdokumentováno“*, typicky právě videozáznamem, případně záznamem s fotodokumentací pořízenou použitým měřicím zařízením (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Samozřejmě nelze obecně vyloučit, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50, že může dojít k chybě měření. Zároveň však i v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vycházel z dosavadní judikatury, jež se vztahovala k měření rychlosti laserovým rychloměrem MicroDigiCam, a konstatoval, že *„z povahy přístroje užíteho k měření (silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI) plyne, že za běžných okolností je krajně nepravděpodobné, že by rychlost při měření nebyla zjištěna správně, pokud sám přístroj měření provede a podá o něm příslušnou informaci“*. Zmíněný rozsudek navazuje na přechozí judikaturu Nejvyššího správního soudu, na niž odkazoval i žalovaný (zejména rozsudek ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-17, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, dále např. ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52, či ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56), podle které poskytl-li certifikovaný a ověřený laserový rychloměr typu MicroDigiCam LTI jednoznačný výsledek měření rychlosti namísto chybového hlášení, došlo fakticky k bezvadnému změření rychlosti vozidla.
17. Po přezkoumání spisového materiálu konstatuje soud, že s ohledem na žalobcovy námitky týkající se správnosti provedeného měření obstaral správní orgán I. stupně obvyklé důkazy opatřené policií, zejména Záznam o přestupku s naměřenou

rychlostí a fotografií měřeného vozidla – výstup z měření provedeného laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI a fotodokumentaci vozidla pořízenou při provedení silniční kontroly. Předložené listiny spolu s oznámením přestupku a úředním záznamu o přestupkovém jednání a průběhu silniční kontroly dále doplnil o celou řadu dalších podkladů – zejména svědecké výpovědi policistů J. a B., kteří prováděli měření a silniční kontrolu, mapové podklady z místa přestupkového jednání s vyznačením polohy policejního vozidla, z něhož měření rychlosti probíhalo, část návodu k použití rychloměru týkající se úhlu měření rychlosti a dále odborné vyjádření výrobce použitého silničního laserového rychloměru ATS-TELCOM PRAHA a.s. ze dne 13. 6. 2016. Tato sada důkazů podle názoru soudu prokazuje, že měření rychlosti žalobcova vozidla bylo provedeno správně a vyvrací žalobcovy námitky proti správnosti měření rychlosti. Jak již bylo uvedeno shora, správní orgán I. stupně vycházel i z vyjádření výrobce použitého silničního laserového rychloměru ATS-TELCOM PRAHA a.s. ze dne 13. 6. 2016, ze kterého vyplynulo, že kvalita fotodokumentace nemá žádný vliv na přesnost měření a že v případě nestabilního zaměření je měření ukončeno a objeví se chybové hlášení. Vyjádření obsahovalo dostatečnou odpověď na otázky týkající se změření vozidla pod úhlem. Správní orgán I. stupně na základě tohoto vyjádření ve spojení s konkrétní částí návodu k obsluze předmětného silničního laserového rychloměru správně dovodil, že s ohledem na principy měření nejsou žalobcovy námitky důvodné, možnost ovlivnění správnosti měření vysokým napětím správní orgán I. stupně vyloučil. Žalovaný případně zdůraznil, že by se objevilo chybové hlášení.

18. Správní orgán I. stupně i žalovaný zcela správně vycházeli z toho, že užitý silniční rychloměr byl ověřen Českým metrologickým institutem, což bylo řádně doloženo ověřovacím listem č. 8012-OL-70107-16, s platností ověření do 7. 4. 2017. Správnou funkčnost rychloměru potvrzovaly svědecké výpovědi policistů, kteří shodně vypověděli, že měření bylo provedeno ze služebního vozidla, rychloměr naměřil rychlost 66 km/h, přičemž dle policisty J. bylo nastavení měřícího zařízení v souladu s návodem, obsluhu provedl osobně a v místě nepanovaly podmínky, které by znemožňovaly měření provést.
19. Žalobce se správnost měření snažil zpochybnit poukazem na to, že v řízení nebylo prokázáno, že by byl policista ■■■ proškolen k obsluze měřícího zařízení, či byl alespoň seznámen s celým návodem k užívání. Námitky nezpůsobilosti policistů k provedení měření se v žalobách přestupců objevují nikoli výjimečně. Již v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, Nejvyšší správní soud konstatoval, že není na místě zjišťovat, zda byli policisté k obsluze měřícího přístroje oprávněni či proškoleni, či nikoliv, neboť k tomu jsou oprávněni ze zákona a současně bylo protiprávní jednání dostatečně zdokumentováno, byl-li platný ověřovací list k tomuto rychloměru. Rovněž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51: „...nepovažuje vhodné prokazovat, zda zasahující policisté byli pro používání měřícího přístroje PolCam nějakým způsobem proškoleni. Podstatné je, zda přístroj použili v souladu s návodem k jeho obsluze, tedy zda dodrželi všechna v něm stanovená pravidla pro správní měření

rychlostí.“. Shodně se k dané věci vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50. Tyto závěry pak nejsou zpochybněny ani v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015-42, na který odkazoval žalobce. V tehdy řešené věci dospěl Nejvyšší správní soud naopak k závěru, že námitky přestupce ohledně správnosti měření rychlosti byly vyvráceny v přestupkovém řízení obstaranými důkazy. Mezi podklady rozhodnutí sice tehdy bylo i osvědčení o proškolení policisty, který měření rychlosti prováděl, ovšem Nejvyšší správní soud předchozí judikaturní závěry ohledně prokazování odborné způsobilosti policistů k obsluze měřicího zařízení nezpochybnil a v žádném případě nedovodil, že bez takového osvědčení policisty by bylo řádně zaznamenané měření rychlosti bez dalšího zpochybněno. Naopak Nejvyšší správní soud v tehdy projednávaném případě odmítnul námitky přestupce, který měření rychlosti vozidla policií označil za vadné a nevěrohodné, neboť policista, který prováděl měření, na ústním jednání před správním orgánem prvního stupně podrobně nepopsal, jakým způsobem nastavil a připravil k činnosti laserový rychloměr před zahájením měření.

20. Správní orgán I. stupně i žalovaný tedy zcela správně vycházeli z pracovního předpokladu, že policisté jsou ze zákona oprávněni k provádění dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a jsou již z povahy pracovního zařazení povoláni k provádění měření rychlosti vozidel a že není podstatou přestupkového řízení prokazovat jejich proškolení, ale podstatné je, zda použili měřicí přístroj v souladu s návodem k obsluze a zda bylo protiprávní jednání dostatečně zdokumentováno. Tyto závěry plně odpovídají shora citované judikatuře Nejvyššího správního soudu týkající se otázky odborné způsobilosti policistů k provedení měření rychlosti vozidla. V přestupkovém řízení bylo doloženo osvědčení policistky ■■■ č. 1/15, OEČ 309377, ze dne 12. 10. 2015, o proškolení k obsluze laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, která dle údajů ze Záznamu o přestupku měla zařízení nastavit (viz údaj „zařízení nastavil mb309377“), což potvrzovala i svědecká výpověď policisty ■■■. Ten dle svědecké výpovědi své i policistky ■■■ prováděl obsluhu rychloměru při měření rychlosti, dle svého vyjádření byl rovněž k jeho obsluze proškolen. Podle svědeckých výpovědí obou policistů bylo nastavení rychloměru provedeno v souladu s návodem, policista ■■■ výslovně uvedl, že nebyly takové podmínky, které by mohly měření ovlivnit. Za popsané situace absence osvědčení policisty J. ve spisovém materiálu nezpochybňuje správnost provedeného měření. Uvedené závěry jednoznačně vyvracejí námitky žalobce, kterými se snažil zpochybnit správnost měření, včetně námitky, že měření nemohlo probíhat v zatáčce.
21. K námitkám týkajícím se pronásledování žalobcova vozidla a jeho zastavení v čase 15:20 hodin ve vzdálenosti 8 km od místa samotného měření a toho, zda a za jakou dobu je policista po změření rychlosti vozidla rychloměrem schopen zanalyzovat měření, nastartovat vozidlo a zahájit pronásledování změřeného vozidla, soud uvádí, že tyto skutečnosti z hlediska zjištění skutkového stavu potřebného pro rozhodnutí o vině ve smyslu § 3, § 50 odst. 3 správního řádu nepovažuje za natolik podstatné. Žalobce namítanými skutečnostmi zejména zpochybňoval věrohodnost svědeckých výpovědí policistů. K této problematice obsahuje rozhodnutí

žalovaného podrobné judikaturní závěry, které Nejvyšší správní soud zaujal k hodnocení věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů v rámci přestupkového řízení a na něž si soud dovolí odkázat. Z pohledu hodnocení svědeckých výpovědí policistů jako věrohodných důkazů, prokazujících (samozřejmě v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu též ve spojení s ostatními provedenými důkazy) přestupkové jednání žalobce, považuje soud za rozhodné, že ze správního spisu nevyplynuly (krom žalobcova tvrzení o zaujatosti policistů) žádné skutečnosti, které by měly jejich věrohodnost, nestrannost či zaujatost jako svědků zpochybnit. Policisté se při svědeckých výsleších shodli na tom, kde bylo umístěno policejní vozidlo, z něhož bylo měření rychlosti žalobcova vozidla provedeno, shodně vypověděli, že vlastní měření provedl policista ■■■ a že po naměření rychlosti vozidla 66 km/h se rozhodli vozidlo zastavit. Rovněž shodně uvedli, že žalobcovo vozidlo měli na dohled a shodně popsali místo, kde vozidlo zastavili, shodně vypovídali k průběhu provedené silniční kontroly. Tyto skutečnosti považuje soud za rozhodné z hlediska hodnocení svědeckých výpovědí, neboť z nich vyplývá, že se výpovědi svědků shodují v podstatných skutečnostech, rozhodných pro prokázání a právní posouzení přestupku. Místo, kde došlo k zastavení žalobcova vozidla, pak odpovídá údajům v úředním záznamu, který v tomto směru může sloužit jako podpůrný podklad. Ve shodě se žalovaným považuje soud čas zastavení vozidla uvedený na úředním záznamu o přestupku za orientační, nikoli vyvracející svědecké výpovědi policistů. Ti shodně vypověděli, že po změření rychlosti žalobcova vozidla v místě za křižovatkou komunikací I/9 a I/15 v obci Zahrádky ve směru od České Lípy zahájili jeho sledování a popsáním způsobem ho zastavili na odstavné ploše u odbočky na Borek. Tyto skutečnosti nebyly žalobcem žádným relevantním způsobem zpochybněny, jeho námitky, že se takto pronásledování vozidla nemohlo odehrát, považuje soud za spekulativní. Žalobce totiž nezpochybňuje, že by na fotografiích nebylo zachyceno jeho vozidlo a že by nebylo zastaveno v místě, které policisté v přestupkovém řízení shodně označili. Výpočet žalovaného ohledně času 4,6 s, který měli policisté na adekvátní reakci na zjištění předkročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, nepovažuje soud pro danou věc za klíčový z důvodů, které již rozvedl shora.

22. Nabízel-li žalobce soudu, že k vyvrácení věrohodnosti policistů a úvah správních orgánů ohledně vzdáleností, časů, reakčních dob policistů, apod. předloží znalecký posudek, dosud tak neučil. Přitom již dne 16. 4. 2018 udělil žalobce k výzvě soudu souhlas ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. k tomu, aby soud rozhodl o jeho žalobě bez jednání. Musel si tedy být vědom toho, že neshledá-li soud sám potřebu konat ústní jednání za účelem doplnění dokazování, což neshledal z důvodů shora uvedených, může být ve věci kdykoli vydáno rozhodnutí. Soud dodává, že žalobci bylo známo, že i žalovaný s rozhodnutím soudu bez nařízení ústního jednání vyslovil souhlas – viz vyjádření žalovaného ze dne 19. 3. 2018.
23. Rovněž námitky ohledně možné manipulace s fotografií z použitého rychloměru neshledal soud opodstatněnými. Žalovaný podrobnou citací závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v rozsudku ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, vyvrátil, že by v daném případě nebylo překročení nejvyšší povolené rychlosti prokázáno. Soud ve shodě se žalovaným pouze stručně uvádí, že byla-li použitým

typem rychloměru rychlost žalobcova změřena a zaznamenána, naměřená hodnota odpovídá skutečnosti, přičemž do postavení kříže nemohou policisté zasahovat. Soud považuje za rozhodné, že i z odborného vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a.s. založeného ve správním spise vyplývá, že měření nemůže být ovlivněno žádným odrazem a pokud by se v průběhu měření přeskočilo z vodidla na vozidlo, objevilo by se chybové hlášení s tím, že kvalita fotografie nemá žádný vliv na přesnost měření. Nebyl-li na fotografii z měřícího zařízení vytištěné dne 27. 9. 2016 viditelný záměrný kříž, neznamená to, že by se jednalo o důkaz neprůkazný či nevěrohodný, a to s ohledem na všechny shora uvedené závěry týkající se fungování a měření rychlosti laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI. Na fotografii z měřícího zařízení, z níž správní orgán I. stupně vycházel, bylo zachyceno jediné žalobcovo vozidlo, rovněž ze svědeckých výpovědí policistů vyplynulo, že to bylo právě žalobcovo vozidlo, jemuž byla rychlost 66 km/h v obci užitým laserovým rychloměrem naměřena. Pokud se viditelný záměrný kříž objevil až na fotografii vytištěné policií dne 22. 9. 2017 v rámci poskytnutí kopie spisového materiálu žalobci, je to zjevně dáno lepší kvalitou vytištěné fotografie, nikoli dle přesvědčení soudu manipulací s důkazy. Soud znovu připomíná, že jde pouze o obrazový výstup z měřícího zařízení, které rychlost žalobcova vozidla řádně zaznamenalo, tudíž na něm musel záměrný bod spočívat. Z ničeho pak nevyplývá povinnost pořídit snímky na začátku a konci měření laserovým rychloměrem MicroDigiCam, jak se toho žalobce v žalobě dovolává. Nadto nebyla fotografie z rychloměru jediným důkazem, správní orgány měly k dispozici celou sadu důkazů a z těchto důkazů v jejich souhrnu vyplývá správné naměření rychlosti žalobcova vozidla bez důvodných pochybností.

V. Závěr a náklady řízení

24. Na základě shora uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Jak již soud uvedl, o žalobě rozhodoval, aniž by v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. nařídil ústní jednání, neboť k takovému postupu soudu dali oba účastníci řízení souhlas.
26. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 3. září 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně